

Sygn. akt II CSKP 1011/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mariusz Załucki

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko U. R

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 17 marca 2023 r.

w Izbie Cywilnej w Warszawie,

skargi kasacyjnej M. B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 5 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa 384/19,

1) oddala skargę kasacyjną;

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód M. B. wniosł o zasądzenie od pozwanej U. R. 113 328 zł z ustawowymi odsetkami od 13 listopada 2014 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu podał, że korzystał z usług prowadzonego przez pozwaną biura rachunkowego, która obliczała należny od niego podatek dochodowy, sporządzała deklaracje podatkowe i po podpisaniu przez powoda wysyłała je do urzędu skarbowego. Kontrola przeprowadzona przez dyrektora urzędu kontroli skarbowej wykazała nieprawidłowości w zakresie rozliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych, albowiem w 2009 r. powód nie był uprawniony do opodatkowania w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych. Zdaniem powoda, został on zobowiązany do dopłaty podatku na skutek błędu pozwanej. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że prowadziła ona usługowo księgi rachunkowe, natomiast jej działalność nie obejmowała doradztwa podatkowego. Obowiązek dopłaty podatku dochodowego powstał, ponieważ powód nie złożył właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego oświadczenia o zastosowaniu formy opodatkowania określonej w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym. Wyrokiem z 17 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. B. prowadził działalność gospodarczą i od 18 lutego 2002 r. był opodatkowany podatkiem od osób fizycznych na zasadach ryczału ewidencjonowanego, zgodnie z ustawą z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Dnia 6 marca 2006 r. powód zawarł z pozwaną U. R., prowadzącą biuro rachunkowe w R., umowę o prowadzenie spraw finansowo-księgowych zleceniodawcy w następującym zakresie: wypełnianie księgi przychodów i rozchodów, rejestrów VAT, prowadzenie ewidencji przychodów na zryczałtowany podatek dochodowy oraz ewidencji VAT, obliczanie podatku dochodowego i VAT, sporządzanie deklaracji podatkowych PIT 5, PIT 4, VAT 7 oraz ZUS, sprawdzanie poprawności dokumentów pod względem rachunkowym, wydruk obowiązujących dokumentów archiwalnych, wysyłanie podpisanych przez zleceniodawcę deklaracji do urzędów, wypisywanie przelewów dotyczących podatków i składek ZUS.

W 2009 r. powód utracił prawo do opodatkowania swoich dochodów w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych, z uwagi na przekroczenie w 2008 r. przewidzianego ustawą limitu przychodów. Ponieważ nie złożył Naczelnikowi

Urzędu Skarbowego oświadczenia o zmianie formy opodatkowania na podatek liniowy, automatycznie przedłużony został na ten rok wybór formy opodatkowania dokonany przez powoda w 2002 r. Postanowieniem z 20 marca 2014 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w R. wszczął z urzędu wobec powoda postępowanie kontrolne mające na celu sprawdzenie rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania i wpłacania podatku dochodowego od osób fizycznych za lata 2008 i 2009. Organ kontroli skarbowej ujawnił nieprawidłowości w formie opodatkowania działalności gospodarczej pozwanego w 2009 r. i określił zobowiązanie podatkowe powoda za 2009 r. przy zastosowaniu art. 8 ust. 2 i 3 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym, określając podatek, który nalicza się według dwóch skal podatkowych: 18 % - dla dochodów poniżej 85 528 zł i 32 % - dla dochodów powyżej tej kwoty. W wyniku kontroli przeprowadzonej przez organ Kontroli Skarbowej oraz złożonych korekt powód był zobowiązany do wpłacenia podatku dochodowego od osób fizycznych w kwocie 152 096 zł, wyliczonego na zasadach ogólnych.

Biegły sądowy z zakresu księgowości, rachunkowości i finansów ustalił, że szkodę poniesioną przez powoda na skutek zastosowania w 2009 r. niewłaściwej formy opodatkowania stanowi różnica pomiędzy należną kwotą podatku wyliczoną na zasadach ogólnych, według skali podatkowej 18 % i 32 %, a kwotą podatku wyliczoną według skali liniowej 19%. W celu ustalenia wysokości szkody poniesionej przez powoda na skutek nieprawidłowo zastosowanej formy opodatkowania biegły porównał obliczony podatek dochodowy liniowy na zasadach określonych w art. 30c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, którego powód potencjalnie mógł być podmiotem w 2009 r. oraz obliczony podatek dochodowy według zasad ogólnych określonych w art. 27 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W konsekwencji uznał, że szkoda poniesiona przez powoda wynosi: 152 096 zł - 98 812 zł = 53 284 zł plus odsetki w kwocie 33 781,83 zł, co łącznie odpowiada kwocie 89 065,83 zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że wykonanie szeregu powtarzających się czynności bez względu na ich rezultat, jest cechą charakterystyczną tak dla umów zlecenia (art. 734 § 1 k.c.), jak i dla umów o świadczenie usług nieuregulowanych innymi przepisami (gdy chodzi o czynności faktyczne - art. 750 k.c.). W odróżnieniu

od umowy o dzieło, przyjmujący zamówienie w umowie zlecenia (umowie o świadczenie usług) nie bierze na siebie ryzyka pomyślnego wyniku spełnionej czynności. Jego odpowiedzialność za właściwe wykonanie umowy oparta jest na zasadzie starannego działania (art. 355 § 1 k.c.), podczas gdy odpowiedzialność strony przyjmującej zamówienie w umowie o dzieło jest odpowiedzialnością za rezultat.

Pozwana prowadziła działalność gospodarczą Przedsiębiorstwo [...] w R. Zgodnie z art. 355 § 1 k.c. dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju. W myśl zaś art. 355 § 2 k.c. należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu jej zawodowego charakteru. Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że powołana norma nie wprowadza konkretnego modelu przezorności, bowiem wobec zróżnicowanych stosunków życiowych i rozwoju techniki nie da się ustalić powszechnego wzoru ostrożności i przezornego zachowania, a w różnych stosunkach życiowych wymagany jest odmienny stopień staranności. Profesjonalizm dłużnika powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności.

Zdaniem Sądu Okręgowego, to na powodzie ciążył obowiązek wykazania, że pozwana nie dochowała należytej staranności. Analizując materiał dowodowy oraz czynności podejmowane przez pozwaną w ramach łączącej strony umowy, Sąd pierwszej instancji nie dopatrywał się zaniedbań i błędów po jej stronie. Treść umowy określona w jej § 1, była prawidłowo wykonywana przez pozwaną, o czym świadczy opinia biegłego M. P., jak i stwierdzenia zawarte w protokole kontroli przeprowadzonej u powoda przez Urząd Kontroli Skarbowej w R. U. R. nie posiadała i nie posiada uprawnień doradcy finansowego. Zgodnie z umową z 6 marca 2006 r., do zadań pozwanej nie należało udzielenie porad podatkowych i wyjaśnień z zakresu obowiązków finansowych. Z § 6 umowy wynika, że pozwana posiada OC oraz uprawnienia określone dla osób prowadzących usługowo księgi rachunkowe, tj. świadectwo kwalifikacyjne. Zgodnie z art. 76a ust. 2 ustawy z dnia 9 września 1994 r. o rachunkowości, przedsiębiorcy wskazani w art. 76 ust. 3 ustawy mogą wykonywać wyłącznie czynności określone w ust. 1 i 2 powyższego przepisu,

polegające m.in. na prowadzeniu w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów ksiąg podatkowych i innych ewidencji do celów podatkowych oraz udzielaniu im pomocy w tym zakresie, sporządzaniu w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów zeznań i deklaracji podatkowych lub udzielaniu im pomocy w tym zakresie. Natomiast udzielanie porad dotyczących zmiany formy opodatkowania należy już do czynności wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, zgodnie z którym czynności doradztwa podatkowego obejmują udzielanie płatnikom, podatnikom i inkasentom, na ich zlecenie lub na ich rzecz, porad, opinii i wyjaśnień z zakresu ich zobowiązań podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami. W myśl art. 3 ustawy o doradztwie podatkowym, podmiotami uprawnionymi do zawodowego wykonywania czynności określonych w art. 2 ust. 1 tej ustawy są wyłącznie osoby fizyczne: wpisane na listę doradców podatkowych, adwokaci lub radcowie prawni, a także biegli rewidenci.

Sąd Okręgowy podkreślił, że organ podatkowy zakwestionował samodzielnie wybraną przez powoda w 2009 r. formę opodatkowania, co skutkowało następczym naliczeniem podatku na zasadach ogólnych. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, pisemne oświadczenie o wyborze opodatkowania w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych na dany rok podatkowy podatnik składa naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu według miejsca zamieszkania podatnika, nie później niż do 20 stycznia roku podatkowego. Jeżeli do 20 stycznia roku podatkowego podatnik nie zgłosił likwidacji działalności gospodarczej lub nie dokonał wyboru innej formy opodatkowania, uważa się, że dalej prowadzi działalność opodatkowaną w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych. W ocenie Sądu pierwszej instancji, to na powodzie, a nie pozwanej ciążył obowiązek złożenia do 20 stycznia 2009 r. do urzędu skarbowego oświadczenia o zmianie formy opodatkowania, a następnie to powód winien poinformować pozwaną o tej zmianie. Pozwana w ramach posiadanych przez siebie uprawnień nie była uprawniona do udzielania porad w zakresie wyboru formy opodatkowania ani dokonywania interpretacji przepisów w tym zakresie.

Wyrokiem z 5 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację

powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji. Sąd odwoławczy wskazał, że w myśl art. 2 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, czynności doradztwa podatkowego obejmują udzielanie płatnikom, podatnikom i inkasentom, na ich zlecenie lub na ich rzecz, porad, opinii i wyjaśnień z zakresu ich zobowiązań podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami. W ocenie Sądu Apelacyjnego, udzielanie podatnikowi informacji związanych z koniecznością wyboru określonych form opodatkowania działalności i warunków koniecznych dla korzystania z uproszczonym lub uprzywilejowanych form opodatkowania, stanowi doradztwo podatkowe w rozumieniu przywołanego przepisu, gdyż wyłącznie na podatniku ciąży obowiązek wyboru określonej formy opodatkowania w tych sytuacjach, gdy ustawodawca przewidział różne jego formy. Również wyłącznie podatnika obciąża kwestia wyboru właściwej formy opodatkowania w konkretnej sytuacji jego działalności, a stosowne doradztwo może być wyłącznie impulsem dla podjęcia właściwej decyzji.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że w myśl art. 3 ustawy o doradztwie podatkowym, podmiotami uprawnionymi do zawodowego wykonywania czynności określonych w art. 2 ust. 1 są wyłącznie osoby fizyczne: wpisane na listę doradców podatkowych, adwokaci lub radcowie prawni, biegli rewidenci. Okolicznością bezsporną jest zaś to, że pozwana nie posiadała kwalifikacji zawodowych umożliwiających zaliczenie jej do kategorii doradców podatkowych, a jej uprawnienia zawodowe były ograniczone wyłącznie do czynności wymienionych w art. 76 a ust. 1-3 ustawy z dnia 9 września 1994 r. o rachunkowości i bezpośrednio odpowiadały im postanowienia umowy stron. Rygorystyczne ustawowe postanowienia regulacyjne odnoszące się do kwestii doradztwa podatkowego sprawiały zatem, że pozwana nie tylko nie miała obowiązku udzielania powodowi stosownych informacji związanych z formą opodatkowania jego dochodów z działalności gospodarczej w 2009 r., ale wręcz odnosił się do niej kategoryczny zakaz udzielania kontrahentowi jakichkolwiek informacji objętych zakresem art. 2 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, pod rygorem sankcji karnych (art. 81 ustawy). Sąd odwoławczy wskazał, że przestrzeganie przez pozwaną obowiązującego porządku prawnego

nie może być poczytywane za zachowanie naruszające normę art. 355 § 2 k.c. Brak wyboru właściwej formy opodatkowania dochodów w 2009 r. obciążał zatem wyłącznie powoda jako podatnika.

Powód wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. Zarzucił naruszenie art. 76a ust. 1-3 ustawy o rachunkowości (w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2009 r.) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz art. 355 § 1 i 2 w zw. z art. 734 § 1 w zw. z art. 750 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w ramach zawartej między stronami umowy o prowadzenie spraw finansowo-księgowych pozwana nie miała obowiązku poinformowania powoda o zmianie formy opodatkowania jego dochodów.

Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Pozwana wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej powoda oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z powołanym przez skarżącego art. 76a ust. 1-3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2009 r. do 9 sierpnia 2014 r., dalej: ustawa o rachunkowości), usługowe prowadzenie ksiąg rachunkowych jest działalnością gospodarczą, w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (obecnie: ustawy - Prawo przedsiębiorców), polegającą na świadczeniu usług w zakresie czynności, o których mowa w art. 4 ust. 3 pkt 2-6 ustawy. Przedsiębiorcy, wykonujący działalność, o której mowa w ust. 1, byli również uprawnieni do wykonywania działalności, obejmującej: (1) prowadzenie, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, ksiąg podatkowych i innych ewidencji do celów podatkowych oraz udzielanie im pomocy w tym zakresie, (2) sporządzanie, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, zeznań i deklaracji podatkowych lub udzielanie im pomocy w tym zakresie - w zakresie określonym odrębnymi przepisami.

Działalność, o której mowa w ust. 1 i 2, mogli wykonywać: (1) przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi, jeżeli byli uprawnieni do wykonywania czynności z zakresu usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych, (2) pozostali przedsiębiorcy, pod warunkiem, że czynności z tego zakresu były wykonywane przez osoby uprawnione do wykonywania czynności z zakresu usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych. Przy tym, skarżący pominął treść ust. 4 tego artykułu (uchylonego z dniem 10 sierpnia 2014 r.). Wynikało z niego, że uprawnione do wykonywania czynności z zakresu usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych były osoby posiadające certyfikat księgowy, osoby wpisane do rejestru biegłych rewidentów lub na listę doradców podatkowych.

Należy wyjaśnić, że ustawą z dnia 18 marca 2008 r. o zmianie ustawy o rachunkowości, z dniem 1 stycznia 2009 r. poszerzono zakres przedmiotowy ustawy o rachunkowości o zasady wykonywania działalności w zakresie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych. W dodanym rozdziale 8a zawarto regulacje, które wcześniej częściowo zawierało rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 18 lipca 2002 r. w sprawie uprawnień do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych. W szczególności wprowadzono regulacje dotyczące definicji usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych oraz warunków uprawniających do wykonywania działalności w tym zakresie (art. 76a), wymogów niezbędnych do uzyskania certyfikatu księgowego (art. 76b) oraz obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z prowadzoną działalnością w zakresie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych (art. 76h). Następnie ustawą z dnia 9 maja 2014 r. o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych (dalej: ustawa deregulacyjna), z dniem 10 sierpnia 2014 r. ponownie zmieniono ustawę o rachunkowości, mając na celu ułatwienie dostępu do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych poprzez likwidację procesu wydawania certyfikatu księgowego. Po nowelizacji czynności z zakresu usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych może wykonywać każda osoba, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i nie była karana za ściśle określony katalog przestępstw, a także posiada ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej.

Ustawa deregulacyjna zmieniła również treść art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (dalej: ustawa o doradztwie podatkowym). Przed nowelizacją czynności doradztwa podatkowego obejmowały: (1) udzielanie podatnikom, płatnikom i inkasentom, na ich zlecenie lub na ich rzecz, porad, opinii i wyjaśnień z zakresu ich obowiązków podatkowych, (2a) prowadzenie, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, ksiąg podatkowych i innych ewidencji do celów podatkowych oraz udzielanie im pomocy w tym zakresie, (3) sporządzanie, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, zeznań i deklaracji podatkowych lub udzielanie im pomocy w tym zakresie. Natomiast począwszy od 10 sierpnia 2014 r. czynności doradztwa podatkowego obejmują Czynności doradztwa podatkowego obejmują: (1) udzielanie podatnikom, płatnikom i inkasentom, na ich zlecenie lub na ich rzecz, porad, opinii i wyjaśnień z zakresu ich obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami; (2) prowadzenie, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, ksiąg rachunkowych, ksiąg podatkowych i innych ewidencji do celów podatkowych oraz udzielanie im pomocy w tym zakresie; (3) sporządzanie, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, zeznań i deklaracji podatkowych lub udzielanie im pomocy w tym zakresie; (4) reprezentowanie podatników, płatników i inkasentów w postępowaniu przed organami administracji publicznej i w zakresie sądowej kontroli decyzji, postanowień i innych aktów administracyjnych w w/w sprawach. Rozszerzono więc katalog czynności doradztwa podatkowego o prowadzenie ksiąg rachunkowych. Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o doradztwie podatkowym, zawodowe wykonywanie czynności doradztwa podatkowego jest zastrzeżone wyłącznie dla podmiotów uprawnionych w rozumieniu ustawy, tj. osób fizycznych wpisanych na listę doradców podatkowych, adwokatów, radców prawnych i biegłych rewidentów (art. 3 tej ustawy).

Powód nietrafnie z powołanych w skardze kasacyjnej przepisów wywodzi obowiązek pozwanej udzielania mu informacji związanych z formą opodatkowania jego dochodów z działalności gospodarczej. Z ustalonego przez Sąd Apelacyjny stanu faktycznego sprawy (a zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego

orzeczenia) wynika, że 6 marca 2006 r. powód zawarł z pozwaną, prowadzącą biuro rachunkowe, umowę o prowadzenie jego spraw finansowo-księgowych. W umowie tej strony jednoznacznie określiły zakres obowiązków pozwanej, które polegały na: wypełnianiu ksiąg przychodów i rozchodów, rejestrów VAT, prowadzeniu ewidencji przychodów na zryczałtowany podatek dochodowy oraz ewidencji VAT, obliczaniu podatku dochodowego i VAT, sporządzaniu deklaracji podatkowych PIT 5, PIT 4, VAT 7 oraz ZUS, sprawdzaniu poprawności dokumentów pod względem rachunkowym, wydruku obowiązujących dokumentów archiwalnych, wysyłaniu podpisanych przez zleceniodawcę deklaracji do urzędów, wypisywaniu przelewów dotyczących podatków i składek ZUS. W zakres czynności zleconych pozwanej nie wchodziły więc działania inne niż wymienione w umowie czynności o charakterze technicznym i rachunkowym, w szczególności polegające na doradztwie podatkowym. Chcąc mieć zagwarantowaną obsługę w tym zakresie, powód powinien zawrzeć odpowiednią umowę z podmiotem, który świadczy usługi doradztwa podatkowego. Skarżący jednak tego nie uczynił, ponosząc ryzyko podejmowania decyzji podatkowych we własnym zakresie i na własną odpowiedzialność. Niezależnie od wiedzy pozwanej i ewentualnie posiadanych przez nią uprawnień, była ona zobowiązana wyłącznie do podejmowania czynności objętych zawartą przez strony umową.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 355 § 1 i 2 w zw. z art. 734 § 1 w zw. z art. 750 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w ramach zawartej między stronami umowy o prowadzenie spraw finansowo-księgowych pozwana nie miała obowiązku poinformowania powoda o zmianie formy opodatkowania jego dochodów. Ocenę należytej staranności pozwanej należy bowiem odnieść do wykonania zawartej przez strony umowy, a nie do sugerowanych przez skarżącego obowiązków pozaumownych, istnieniu których pozwana przeczy.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt

2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265, z późn. zm.).

(r.g.)

[ms]